

Новица ТАДИЋ

Ево, петнаест је већ година од објављивања моје песничке књиге »Ждрело«. То је моја трећа књига песама. Пре тога сам имао једну велику паузу, застој од 5-6 година. Нисам много писао; а и оно што сам бележио, изгледа, нисам предано чувао. Био сам витлан разним осећањима и страстима. Пребивао сам у некаквом вражјем коловрату, заошћан подземним бурама. Да, подземним. Сећам се да сам књигу »Ждрело« написао у стању излућености и очајања. За свега неколико дана, чини ми се. Нешто од оне претходне силине емоција нису могле да прикрију ни многе песме у овој невеликој књизи.

Данас могу да кажем да сам споро долазио до самосазнања и личних осведочења. Мукотрпно сам се ослобађао наноса неаутентичног живљења, као и разних баласта који су ме оптерећивали. Одиста, тежак је био мој пут усамљивања у мноштву.

Из »Ждрела« сам изабрао пет песама, од којих су четири везане за београдске топониме. Та места су моја мала и чудновата стратишта. Ту сам »дрвеним ножем« одсецао од самога себе све док нисам постао Нико. Тај Нико је моје страшно огледало. Ни данас не знам ко се све у њему огледа. Можда зла деца кнеза таме. Можда само она.

Нека је слава и хвала Цару Небескоме који »пут безбожнички превраћа«.

У Београду,
8. фебруара 1995. год.

ПАЛИЛУЛА

У сумрак благ
Кад низ зидове
Капље мед
Кад се на улицама
Уз вику
Деца играју
Узнемирен
Узнемирен силно

Испод новина
И књига
У свом леглу
Ја устајем
Из руке у руку
Премештајући
За сечење хартије
Дрвени нож

СОНЕТ НОЋИ

Велика мудра ноћи
Ти ме изводиш
Испод зидина градских
Из зглоба чудовишта

И на пусти трг
Безумног изводиш
Да се око самог себе
Изнова окренем

Да опет видим
Да још сам живи
Створ у ваздуху

Син тутњаве и дима
Син изгубљени
Усамљени, усолњени – Нико

СЛАВИЈА

У мноштву у твом прстену живом
Славијо мртва богињо
Као крастав бог
Ја сам са собом говорим
Док са дна
Лањски снег пада веје лудило

ВИЛИНЕ ВОДЕ

Овде град износи
своје чаше пуне смећа, корпе, црне кесе
Овде се годишњи сунцокрет
у риђе неко уље сатире
Овде сам се и ја, губав
ничји син и ничји брат
ничје земље црни стуб
по други пут родио
Овде за мнош
као моје многобројне мајке
вране подскакују
Овде ћу одрасти
са великим крстом на темену
Овде ћу драгу наћи
лепотицу с косом од жице и стакла
Овуда јагње лута

ДУНАВСКИ КЕЈ

Између сивих зидова, стена
Из сивих зидова
Између наопаких ватри, леда
Из наопаких ватри

Ја претучена градска магла
Ја, слепо око рода
Ја, прљаво кокошије легало
Ја, црног чешља син

Дођох овде после великог зла
Да се осмехнем, преломим
Дођох овде после великог зла
Да реку изнова пређем

Две мртве на кеју рибе
Моје су нове ципеле
У којима ћу све стазом потоњег таласа
У мој Град под водом